

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig- i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag „Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHOLD: Det store bud. — Konkordatkampen i Jugoslavia. — Den store kirkefest i Lisieux. — «Unge kristelige arbeidere» jubilerer. — Han som skjenket oss pavens stemme. — Vår feriekoloni. — Gi oss fred. — Nicolaus Stenos gilde. — Vår feriekoloni. — Fra overhyrdenes møte i Nord-Norge. — Herhjemme. — Og derute. —

Det store bud.

Vi vet fra vår barnelærdom at kristendommens første og største bud er at vi skal elske Gud og vår neste. «Gjør det —, og du skal leve». — Herren krever intet annet av oss.

Men hvorledes følger vi dette bud? hvorledes lever vi det som vi vet så godt? hvorledes handler vi i praksis hvad vi bekjenner i teorien? Akk, er det desverre ikke slik at i vårt daglige liv trenses det «første og største» bud tilbake for de mange andre ting som forlanger vår oppmerksomhet? Og at vi er som de to i evangeliet: den skriftkloke prest og levit som sikkert begge to trodde på Gud og var rettferdige i sine egne tanker netop på grunn av denne sin tro — men som dog manglet det ene fornødne: kjerligheten, og derfor ikke bestod den prøve, de blev satt på da de på sin almindelige daglige vei møtte et ganske almindelig menneske i nød. I ham erkjente de ingen oppgave — og gikk ham forbi, kan hende enndog med bønn på lepen og i sikker forvisning om at alt var i den skjønneste orden.

Men det er vel værd å legge merke til at Kristus da han vandret på jorden sjelden talte dømmende og strengt om og til de store syndere. De han tuktet hardest var dem som i verdens øiner blev aktet mest for sin godhet og reliøsitet, ja fromhet: fariseene, de skriftkloke, prestene og levitene. Tiltross for sine gode gjerninger, for all sin fromhet, kan man nesten si, hadde de kun liten verd i Guds øine, fordi deres sinnelag manglet ydmykhet og kjærlighet.

Men slike mennesker finnes alltid — også iblant oss. Mennesker som tror at når vi bare gjør det vi skal gjøre, oppfyller våre kirkelige plikter til punkt og prikk, tar del i alle mulige basarer og tilstellninger til gode formål — så er vi gode kristne og gode katolikker, selv om vi ikke uleiliger oss et skritt for et medmenneske i nød, aldri tar vår fraværende neste i forsvar når han angripes — ja, enndog selv er med på å kolportere sladder og bakvaskelser. Vi tror dette — fordi vi ikke er oppmerksom på at et virksomt utadventt liv kan representere en ovenikjøpet meget stor fare, idet det indre liv så lett da forsømmes og ydmykheten og kjerligheten forsvinner.

Selvfølgelig skal ikke denne fare medføre at vi oppgir alt det ytre — den skal kun formane oss til å våke over oss selv og alltid forsøke å være klar over av hvad art den ånd er som driver oss og som vi handler i og ut av. Ti drives vi ikke av ren og uselvisk kjerlighet, da hjelper det ikke å tilbringe vakre og opløftende stunder i kirken i den tro at dermed er alt gjort og heller ikke hjelper det å gjøre en innsats i ny og næ i menighetsarbeid e.l.l. Kun et hjelper vår sjel fremover og opover: å være god mot alle våre medmennesker — god mot dem som mishandles hvad enten de er nærværende eller fraværende, men serlig god mot dem vi har å gjøre med eller føges med på vår daglige vei.

Vi kan ikke elske Gud og være ond mot vår neste i tanke, ord og handlinger — ikke minst i ord!

Konkordatkampen i Jugoslavia.

I «Nord. Ugebl.» for 1. aug. har redaktøren, pater Scherz, skrevet følgende utmerkede orientering i det som nu foregår i Jugoslavia.

Hvor langt det er igjen til alle kristnes gjenforening i troen, kan for tiden tydeligst sees på de bølger av fanatisk hat som den ortodokse Kirke i Jugoslavia slynger mot landets katolikker, kun fordi staten i et konkordat vil innrømme sine katolske borgere likeberettigelse. Nasjonale, religiøse og politiske lidenskaper mobiliseres her av førerne for Jugoslavias ortodokse Kirke, der omfatter 48,76 pct. av hele befolkningen, mot de katolske kroater og slovenere, som tilsammen utgjør 37,80 pct.

Konkordatet mellom Vatikanet og Jugoslavia blev undertegnet allerede den 25. juli 1935 av kardinal Pacelli på den ene og den jugoslaviske justisminister L. Auer, der nu sammen med opposisjonen løper storm mot det, på den annen side, men det skulde ikke forelegges for parlamentet før der var utsikt til å få et solid flertall. Konkordatsforhandlingene var forøvrig nådd til en hurtig og klar avslutning, fordi den i Marseille myrdede konge Alexander i sin tid hadde forberedt alt og selv hadde utarbeidet kontraktens paragraffer sammen med sogneprest Mascetello ved det jugoslaviske gesantskap ved Vatikanet.

Så snart konkordatets avslutning var offentliggjort i 1935, satte den ortodokse Kirke inn med en hatefull kampanje imot det, som vekslende i styrke varer inntil den dag idag. Man kan vanskelig forstå hvorfor, da konkordatets bestemmelser ikke forandrer synderlig på den nuværende rettstilstand.

Biskopene velges som hittil av den Hellige Stol, men ikke uten i samråd med den jugoslaviske regjering, som nu har rett til å komme med «almenpolitiske innvendinger». Biskoppene forplikter sig ved ed til å være tro imot den jugoslaviske stat. Likesom de pravoslaviske har nu således også de katolske biskopper rett til fritt å innsette sine sogneprester. De kirkelige organer skal være jugoslaviske statsborgere. Etter den jugoslaviske regjeringens ønske har den Hellige Stol forpliktet sig til å forby de geistlige som står i aktiv tjeneste, å være medlem av politiske partier og arbeide for dem, forutsatt at denne innskrenkning gjelder samtidig for alle de øvrige kirker likesom for den katolske.

Konkordatet innrømmer de katolske religiøse ordener og kongregasjoner egenskapene av rettspersoner. Ordensprovincialene og de stedlige ordensforstandere skal være jugoslaviske statsborgere, og dette betyr at de jugoslaviske ordensprovinsers grenser skal stemme overens med statsgrensene. Forøvrig er det også allerede nu tillatt alle katolikker å virke i Jugoslavia.

De tre større trosbekjennelser i landets interesse å innrømme kirkene

økonomisk selvforvaltning og på denne måte avlaste statsforvaltningen. I dette øiemed har staten overdradd såvel den pravoslaviske som den katolske Kirke forskjellige fonds og stiftelser som den hittil selv har forvaltet. Til samme formål har regjeringen bevilget alle trosbekjennelser årlige tilskudd, alt efter deres behov og relative størrelse som hittil.

Ifølge konkordatet er den katolske religionsundervisning pliktig i statsskolene. Lærerne skal respektere elevenes religiøse følelser. Skolebøkene må ikke inneholde noe som står i motstrid med den katolske lære, og i skoler hvor de katolske elever er det store flertall, skal lærerne så vidt mulig tilhøre samme trosbekjennelse.

Staten anerkjenner som hittil i den katolske Kirke inngatte ekteskaper.

Til stiftelse av foreninger innenfor katolsk aksjon innrømmer staten den katolske Kirke full frihet, som Kirken forøvrig allerede nyder nu, men under den betingelse at disse foreninger over og utenfor enhver partipolitikk kun tjener til å fremme troslivet og moralen.

Den katolske Kirke har i konkordatet avfunnet sig med at foreningene for legemlig opdragelse på religiøs basis, som f. eks. foreningene innenfor den katolske organisasjon «Orao», oppløses.

Tillatelse til å anvende det gamle slaviske liturgiske sprog i katolske kirker som konkordatet inneholder, regner regjeringen for et av de største resultater av forhandlingene.

Mot denne kontrakt som man for å forebygge enhver misforståelse, tilføide et avsnitt der tilkjenner alle andre konfesjoner de samme rettigheter, reistes nu en storm av motvilje, og ministerpresident Stojadinovic, der har forelagt konkordatet for Skuptschinaen mandag den 19. juli, stod og står over for en heksekedel av de villeste lidenskaper. Fra katolsk side har man forholdt sig rolig avventende og passiv under de siste måneders oprør. De katolske biskopper har allerede tidligere i år erklært: «Det katolske Episkopat konstaterer at konkordatet mellom Jugoslavia og den Hellige Stol er undertegnet, og vi avventer rolig dets ratifikasjon, som alene angår den kongelige regjering og den Hellige Stol». Med fornem verdighet kunde man henvise til at ingen katolsk biskop i sin tid har protestert imot den ortodokse statutt som blev vedtatt i 1931, og det ovenikjøpet under den katolske kultusminister dr. Alopauvic, der efter vedtagelsen begav sig til det ortodokse patriarkat for å overbringe sine lykkønskninger! Den apostoliske nuntius i Belgrad, mgr. Pelegrinetti, søkte i begynnelsen av juli å bidra til situasjonens avspenning ved en note som han sendte ministerpresidenten, inneholdende autoritative erklæringer om enkelte punkter som

de ortodokse hadde vendt sig imot. Men det hjalp like meget.

Den ortodokse kirke med sine biskopper i spissen satte alt inn på å forpurre konkordatets vedtagelse. Allerede den 13. januar hadde patriark Barnabas i en radiotale angrepet konkordatet så sterkt og ubehersket at regjeringen forbød talens videre utbredelse. I aviser og tidsskrifter ophisses nu folket det mest mulige. Man utsendte anonyme skrivelser, der som en slags kjedebrev skulde avskrives og gis videre til bekjente. Regjeringsopposisjonen i Skuptschinaen benyttet problemet og den ortodokse kirke til å ramme regjeringen politisk. Den Hellige Synode utsendte til alle geistlige ordrer om med hvilke åndelige straffer der skulde gås frem mot de personer der hjalp med til konkordatets vedtagelse. En folketingsmann Tonic, der hadde talt for konkordatet, fikk hele sin leilighet ødelagt av pøbelen, efter at han av den Hellige Synode var blitt ekskommunisert. Men regjeringen vil tross alle vanskeligheter — den får ikke engang støtte av de katolske kroater, da disse øver parlamentsstreik — ikke bøie sig for disse mennesker, om hvilke et offisiøst organ sier: «Ren og skjær maktbegjærighet har forvirret disse men-

neskers forstand i den grad at de er mere destruktive enn kommunistene». De siste sammenstøt skjedde i anledning av en bønneprosesjon som skulde holdes den 19. juli for den meget syke patriark Barnabas (Varnava), altså nettop på den dag da konkordatet blev forelagt for parlamentet. Regjeringen fryktet med rette demonstrasjoner og forbød prosesjonen. Allikevel blev de troende efter gudstjenesten i kirken opfordret til å dra i prosesjon gjennom gatene for å bevise dens fredelige karakter. Utenfor stillet tyve pravoslaviske geistlige med faner sig op. Politiet lot dem dra avsted, men opfordret mengden til å oppløse sig. Da opfordringen ikke hjalp, gikk politiet frem med gummikoller. Imidlertid fortsatte prestene deres prosesjon, og litt senere kom det igjen til et håndgemeng hvorved en ortodoks biskop blev slått ned. Det sier sig selv at dette ikke har bidradd til å berolige stemningen, og man må nu avvente hvad den nærmeste fremtid vil bringe, og om den ortodokse patriarks død, som imidlertid er inntruffet, betyr fred eller større uro. Selv om konkordatet efter de siste meddelelser er blitt vedtatt i Skuptschina, er der ennu tid til uroligheter inntil ratifikasjonen i senatet, som er utsatt til høsten.

Den store kirkefest i Lisieux.

Søndag den 11. juli var ca. 300 000 pilegrimer forsamlet i Lisieux, hvor den pavelige legat, kardinalsekretær Pacelli innviet en stor ny basilika, assistert av fem andre kardinaler og over 80 erkebiskoper og biskoper. Og presis kl. 12 talte den Hl. Fader selv fra sin sommerresidens i Castelgandolfo. Foruten radioen med sine mange høitaleranlegg var der instillert en direkte forbindelse slik at paven selv kunde høre den begeistring og hyldest som folkemengden ydet kristenhetens overhode — og paven var dypt grepet både under sin tale og baktefter, da jubelen klang inn til ham.

Talen var rettet til hele det katolske Frankrike og den Hl. Fader begynte med å si at han var tilstede nu hos sine høitelskede barn i Jesu hellige navn og i den hellige Thereses navn som i disse dager mer enn noensinne kaster glans og berømmelse over Lisieux og dets Karmel. «Vår kjære sønn og kardinallegat a latere representerer Vår person og taler i vårt navn, idet han med sin fromme veltalenhet gir uttrykk for vårt sinnelag. Vi kommer for å be med dere og det er den beste og tillike nødvendigste måte å tilbringe denne time blandt dere på.

Den beste, fordi vår guddommelige Konge fra sin eukaristiske trone og vår og eders kjære helgen fra sin i løpet av kort tid så forherligede grav opplyser dere med troens lys og tenner andaktens

guddommelige glød i hjertene. Og den nødvendigste fordi elendigheten, farene og trengslene truer fra alle sider og er så store at vi stadig minnes om den guddommelige Mesters ord: «Man skal alltid be og aldri ophøre dermed».

La oss anrope Skaperen og den høieste Herre over himmel og jord, folkeslag og nasjoner at han vil skjenke den forvirrede verden med alle dens beboere, som trykkes av dagens nød og reddes for den kommende tid, den ro som kun orden og fred bringer, så at de kan vende tilbake ad den vei som ene fører til å anerkjenne hans guddommelige overherredømme, til lydighet mot hans hellige bud og til rettferdighet og kjærlighet — i første rekke overfor de mindre bemidlede som trykkes mest og derfor trenger mest. La oss be at vår Konge i den hellige Eukaristi vil helliggjøre og frelse våre sjeler og allerede nu gjøre dem til sine templer, til levende domkirker, hvori han vil bo med sin nåde og sin velsignelse. Ti da vil disse domkirker bli så vakre og praktfulle at de vil overstråle selv den nye basilika i Lisieux.

La oss be for denne eders sjeles levende domkirke. La oss be at eders hyrder ved sin ivrige bønn, lysende nidkjærhet, omhu og apostoliske virke og sitt forbilledlige liv vil bevare Kristi kongedømme i menneskehjertene, så det må utbredes mer og mer og de selv med tillid

og uten frykt kan se den time komme, hvori de for Guds domstol skal gjøre regnskap for sin hyrdepåkt, for eders sjele. Og Vi ber dere, elskede barn, med særlig kjærlighet be for Oss på hvem regnskapet hviler tungest, idet Vi sier med apostlen: «Be for oss, vi ber for dere, be for hverandre at dere kan vinne frelse».

Men fremfor alt påminner vi dere ikke å ophøre med å be for oss om den fullkomne likedannelse med vår guddommelige konge og herre Jesu Kristi vilje i den dype barnlighets ånd, den barnlige hengivenhets ånd som særpreget den kjære hellige Therese av Lisieux og gjorde henne velbehagelig for den himmelske brudgom.

Og nu stiger oldingefarens velsignelse ned over dere alle og hver enkelt av dere — han som ved eders bønn fikk skjenket livet igjen til nytt arbeid, Gud alene vet hvor lenge og hvortil — velsignelsen fra Jesu Kristi stedfortreder. La denne velsignelse forbli over dere alle, over hver enkelt av dere, over eders inderligste anliggender og over de personer som dere ønsker å gi andel i den».

Den franske presse omtaler kardinalstatssekretærens reise som en betydningsfull begivenhet og har ofret meget utførlige referater på alle festlighetene. Kardinal Pacelli fikk en høiofficiell mottagelse, så hans reise førte selvfølgelig til møte mellom stat og kirke. Imidlertid betonet legaten uttrykkelig dens religiøse opgave og i et intervju med de ledende journalister dementerte han ryktene om at den var av politisk karakter, idet han uttalte sin takknemlighet for presidentens elskverdige mottagelse og den hjertelige interesse som møtte hans høie misjon — «en helt igjennem religiøs misjon. Dens mål er å hylde den hellige Therese. «Jeg vet at noen av d'herrens kolleger har dradd en smigrende sammenligning mellom mitt komme og min ærede forgjengers misjon, og det er jo også utvilsomt første gang siden 1801 at en statssekretær fra den Hl. Stol er kommet til Paris. Dog vi vet alle at situasjonen nu er helt anderledes. Men enten det dreier sig om avslutte et konkordat eller innvie en basilika, vil Kirken først og fremst arbeide for Guds ære, folkenes moralske fremskritt og fedrelandets sanne vel».

14. juli celebrerte statssekretæren pontifikalmessen i Notre Dame kirken i Paris. I det høitidelige inntog deltok kardinalene Verdier og Baudrillart. Fra prekestolen holdt kardinallegaten en tale hvori han uttalte ønsket om at Frankrike, hvis kall var så stort, måtte finne sig selv for enig å kunne løse nutidens betydningsfulle oppgaver og fremtidens idealer. Hertil krevdes i første rekke bønn, ti uten bønn var alt kun menneskeverk og som sådan før eller senere dømt til nederlag. Det sociale spørsmål er tidens brennende problem som kun kan løses i kjærlighetens ånd. Ikke med vakkre ord, men med handlinger må vi hjelpe dem som

føler sig ulykkelige og derfor har tapt sin tro. Det katolske Frankrike har skjenket Kirken og hele menneskeheten en Vincent av Paul og mange andre kjærlighetens og brorskapets apostler vil derfor ikke redde for den påkrevde socialreform med sine dristige fornyelser, som dog ikke må utarte til revolusjon. I andre land har man forsøkt å løse samfundsproblemene på en ukristelig basis, og man må derfor vise den største årvåkenhet. Til slutt pointerte kardinalen at Kirken ikke ønsket å fremme eller bekjempe noe politisk parti, men kun fulgte sin kallelse fra Gud ved å forkynne den katolske samfundslæres grunnprinsipp.

Ved sin tilbakekomst til Rom blev kardinallegaten mottatt med stor jubel og tok straks ut til Castelgandolfo, hvor paven mottok ham i en audiens som varte over en time.

„Unge kristne arbeidere“ jubilerer.

Jocistene — den kristne arbeiderungdoms organisasjon i Frankrike har feiret sitt 10-års jubileum med en stor kongress i Paris. Foruten det store oppbudd av delegerte fra de tilsluttede ledd hele landet over var også fremmøtt representanter fra lignende organisasjoner i andre land og fra forskjellige andre ungdomssammenslutninger. En mengde brokede og moderne faner skapte liv og farve over forsamlingen og ikke mindre enn fire høie kirkefyrster, nemlig kardinalene Verdier, Suhard, Liénart og Baudrillart samt 47 biskoper bæret møtene med sitt nærvær.

Disse møter hadde som hovedtema drøftelsene av muligheten for å skape bedre og lykkeligere levevilkår for de unge arbeidere. Man var enig i at de materielle arbeidsforhold måtte forbedres så det blev lettere for menneskene å føre et virkelig kristent liv. De unge arbeiderker må skaffes betingelser for å kunne utdanne sig for sin hovedoppgave som hustru og mor — levevilkårene må bli slik at mødrene kan forbli i hjemmene. Praktfulle talekor understreket hvert eneste emnes tankegang og hamret dets kristne side inn i tilhørerne.

Lørdag aften opførtes et mektigt festspill som forherliget arbeidet som den materielle basis for et kristent samfund. Store prosesjoner av representanter for de forskjellige industrigrener toget inn på scenen med sine maskiner og produkter, hvorav de reiste et mektig alter midt på stadion. Handlingen utfyltes av talekorene hvis stadige omkvæd var: «Vi bygger samfundet — og også det himmelske samfund». Alle bragte de sitt bidrag til alteret — til sist la arbeiderne fra de store væve-

rier alterduken på. Syke arbeidere hadde skjenket et kors som reistes derover.

Og ved dette alter lestes søndag morgen messen for 80 000 deltagere av en ung jocist, som nettop hadde mottatt sin hellige vigsel. Det var hans første messe og da han gikk frem over gresset mot alteret blev han ledsaget av sine foreldre og sine små søsken — det var som en levende apoteose for den kristne arbeiderfamilie!

De offentlige myndigheter i Paris stillet sig under hele kongressen overordentlig velvillig og deltagerne blev til og med mottatt offisielt på rådhuset. Alle bladene bragte lange sympatiske artikler om bevegelsens karakter, formål og organisasjon. Kongressen avsluttedes med at der blev bragt den belgiske prest abbed Cardijn en begeistret hyldest. Det er nemlig ham som har stiftet Jccismen og ennå er sjelen i den snart verdensomspennende organisasjon.

Han som skjenket oss pavens stemme.

Annetsteds i dette nummer av «St. Olav» bringer vi en beretning om den Hl. Faders tale til den tusentallige menneskemengde som var forsamlet i Lisieux da basilikaen blev innviet. Klart og tydelig klang pavens stemme over hele plassen, i andaktsfull stillhet lyttet man til kristenhetens overhodes røst, formidlet ved Guglielmo Marconis geniale oppfinnelse.

Og når i våre dager sjøfolk seiler verden over vet de at de ikke mer er hjelpeløs prisgitt elementenes rasen. Aldri er de alene mer uten samkvem med andre menneskelige væsner, ti gjennom den trådløse står de stadig i forbindelse med samfundet og kan kalle andre skibe til sig om faren er over dem eller truer dem. Og dette er Guglielmo Marconis verk.

På de ensomme steder — på Nordpolens isflak, i Afrikas ørken og Indias jungle er heller ingen alene mer. Der reises en stålstang op i luften og med den fanges de fleste av civilisasjonens goder inn. Musikk og sang, og foredrag, nyheter fra nær og fjern går over hele kloden og høres allevegne til gagn og glede — takket være Guglielmo Marconi.

Og nu er han død — død i den tro som holdt ham oppe i motgang og befestet hans lykke i medgangens dager. Død, styrket med Kirkens nådemidler og bedende sin rosenkrans. Med store æresbevisninger blev han stedt til hvile som Italias berømte sønn og hele verdens velgjører. Og vi katolikker vil serlig minnes ham hver gang den Hl. Fader taler til oss — minnes ham som gav oss alle å høre pavens stemme gjennom eteren og som har knyttet meneskeheten sammen med usynlige bånd over hele kloden. R. I. P.

Vår feriekoloni.

Takk for isommer — !

Hvis alle dere gode glade givere til vår feriekoloni kunde se hvad dere utretter med deres bidrag — hvis dere alle kunde ta en tur til Sylling og få oppleve en dag blant brune, lekende, jublende barn vilde dere motta et inntrykk som dere sent vilde glemme. Seks og tyve av «disse mine minste» vilde springe dere henrykt imøte og i munnen på hverandre forsøke å få dere med til hver sin kant for å la dere stifte bekjentskap med alt som efter deres mening er severdigt, er rart eller vakkert eller morsomt. Nu, det er jo umulig at dere alle kan komme, dertil har for mange hatt det åpne hjerte og den åpne hånd — men istedetfor skal vi ta dere med på en liten tur derned til den skønne Tyrifjord og beskrive hvad der blir å se.

Som bekjent holder Feriekolonien til i den nye bygning, den lokale Arbeiderforening har reist efter branden. Forholdene er noet nær ideelle — høit beliggende som den er i passe avstand fra vannet, så «tante» ikke behøver å være nervøs, og dog nær nok til at der bare er en liten tripp ned til det daglige bad. En stor og rummelig gårds plass omgir huset — midt på den finnes langbord og benker og allevegne har barna bygget sig små provisoriske «hjem» av mursten o.l. hvor de leker den udødelige «far og mor og barn» eller «komme fremmede», hvis ikke «hjemmet» plusselig i den omskiftelige barnefantasi blir til en butikk, hvor der kjøpes og selges alverdens deilige saker fordi der ikke ses på en tusenlapp eller to — den gangbare mynt ligger i skikkelse av små flate sten rikelig strådd overalt! Nu, vi vil midlertid overlata barna til deres lek og gi oss til å bese selve huset. Gjennom en forstue kommer vi inn i den store lyse venlige sal, holdt i en livlig rød farve og med solen flommende inn ad de høit sittende blanke ruter. Hele bakveggen er optatt av

scenen — og foran den fanges vårt blikk allerførst av et nydelig arrangert «Jesu — Hjerter — alter» med høie slanke lys og et veld av de vakreste blomster, som hver dag arrangeres av barnene. Langs veggene står en rekke jernsenger med ulltepper og hvite putevar — foran hver seng en kuffert med eiens medbragte utstyr. Luftigt og gullende rent er der overalt herinne — også i de to sideværelser, hvor de største småpiker har opslått sine domæner og ved hjelp av kasser med pene duker på laget hele koselige små interiørs — das ewig weibliche fornekter s'g aldri!

Parallelt med disse lokaler løper en annen stor sal, hvis sidevegg er vinduer som åpner den herligste utsikt over fjorden og de omliggende åser. Langs disse vinduer står der fem border med plass til fem ved hvert. Her inntass alle måltider idet der ved hvert bord presiderer en av de større piker som agerer husmor og sørger for de mindre ved samme bord. Midt i salen er anretningsbordet hvorfra «tante» med sin hjelpetante, den hyggelige, snilde og flinke vaktmesterfrue på stedet serverer maten samt det bord, hvor de begge spiser etter at de har mett alle sine hungrige barn. Hele denne sal og alt dens innbo er beiset i en vakker grøn farve som nesten gjør den til en del av landskapet utenfor — i dårlig vær avgir den en utmerket tumleplass sammen med hovedlokalet. Når vi så tilføier at huset rummer en stor anretning og et velinnredet kjøkken vil man forstå at rammen om vår feriekolonis daglige liv er den beste.

Men før vi går over til å beskrive dette liv må vi bringe «tante» vår hjertelige hyldest. I fire år har fru Sørum vært den utrettelige, kjerlige, bestemte og dyktige ansvarshavende for samtlige løsslupne folungers ve og vel — vi kan visst alle levende forestille oss hvilken sum av tålmodighet, offervilje og — mest! — humør en slik oppgave har krevet og krever! Det var morsomt og lærerikt å følge «tante»s ferd med barna en dag igjennom — morsomt å se hvor de «klemte» henne den ene etter den annen til godnatt, idet de skinnsykt våket over at hun lot sin vennlighets sol stråle rettferdig på alle — lærerikt å følge den disiplin hun holder og se hvor momentant barna lystre henne. Ute på tunet blafrer rene kjoler for vinden — også hennes flittige hendes verk. «Tante» er sjelen i hele feriekolonien trivsel — og et lite rørende bevis fikk vi på dette da fru Sørum neste dag måtte legge sig fordi hun ikke var frisk. Som vanlig knelte alle barna foran alteret og bad sin aftenbønn — men da de var ferdig sa den flinke kjekke Elna: «Nu ber vi et Fadervår for tante» — og så klang de små barnestemmer inn til den syke med den beste hilsen, de kunde bringe.

Det daglige liv på kolonien er meget fredelig og rolig — disse adjektiver selvfølgelig tatt cum grano salis: det dreier sig jo om friske og glade barns ferieliv så stille går det jo ikke av. Dagen be-

gynner med morgenbønn hvorpå frokosten serveres: havregryn med sukker og melk, smørrebrød ad libitum og oceaner av melk igjen. Alt servert er helt og pent og maten glir ned på høikant, appetitlig og tiltalende som den anrettes. Kl. 1½ serveres middag: enkel, kraftig, veltillaget mat med passe avveksling og beregnet på å smake barn. Søtsuppe er en stadig tilbakevendende foreteelse som aldri mister sin tiltrekning — fiskeboller også. Alt lages av førsteklasse råmaterialer og «tante Margit» er som mesterkokk stadig gjenstand for barnas henrykte «takk-for-mat» demonstrasjoner. Om kvelden serveres det samme som frokosten. Som den omhyggelige husmor sørger fru Sørum — i samarbeide med Vincensforeningens forståelsesfulle leder førstefullmektig Ruyter — stadig for de små kulinariske overraskelser som setter kulør på tilværelsen — da vi var der blev det således utdelt bananer etter måltidene, som vakte stormende jubel. Det sier sig selv at fødselsdager medfører chokolade over hele linjen — og «gode naboer», som kolonien har mange av, kommer rett som det er med «rart» i form av kaker o. l.

Dette er altså den materielle side av vår feriekolonis liv, hvorfor barna kvitterer med diverse kilos tillegg i vekten. For det spirituelle vel sørger morgen- og aftenbønnen samt søndagsmessen i det nærliggende St. Halvardsklosters kapell. Med kjærlighet gjør St. Franciskussøstrene plass for sine små trofeller — med kjærlighet tar de norske katolske presters grand old man den meget ærverdige patriark pastor Riesterer mot dem og avpasser sine ord efter deres mottagelighet.

Vi glemmer ikke så lett den stemningsfulle Olsokandakt i kapellet i år. Alle høisommetens skjønne blomster prydet altrene og de unge novisers klokkeklare stemmer blandet sig med barnas og priste helgenkongen med sang og bønner:

«skjenk Guds Kirke herlig høst,
ved din forbønns sterke røst».

Den gamle ærverdige skikkelse for alteret — de unge Herrens tjenerinner på koret — barna fra feriekolonien, priorinnen og hennes medsøstre samt enkelte legfolk knelende ved benkene nede i det stemningsfulle kapellrum — det var som en liten valfart vi alle foretok til Stiklestad — i tankene var vi der.

Og med dette inntrykk forlater vi vår feriekoloni — det beste inntrykk vi kan få og som vi kan formidle til alle givnerne:

våre barn lever også sin ferie under Kirkens varetekt — de lærer å forstå at

«deilig er jorden —
prektig er Guds himmel —
skjønn er sjelenes pilgrimsgang».

Og vi lovet dem å slutte vår beretning med det lille, men så innholdsrike ord:

TAKK!

Gi oss fred,

Det onde har tatt et sådant omfang i verden at menneskene lever som på en vulkan, i en brennende feberatmosfære mett av hevnløst, hat, forrederi, forbrydervanvidd, blodtørst, skjelvende redsel for hvad der skal skje. Alle speider med forferdelse og frykt etter de siste nyheter fra de fire verdenshjørner og spør om revolusjoner og sammenstød. «Blir det fred eller krig?» går det fra mund til mund gjennom alle nasjoner. — Det kan ikke være tvil om at Guds straffedomme henger truende over våre hoder og fullbyrdelsen har begyndt. Det kan bryte løs når vi minst tenker på det. «Så sier Herren: . . . I skal kjenne at jeg er Herren når de dreppe ligger midt iblandt deres vemmelige avguder, omkring deres altere, på hver høi bakke, på alle bjergenes toppe og under hvert tre og under hver løvrik terebinte, på de steder hvor de ofret alle sine vemmelige avguder en velbehagelig lukt». Ezek. 6,13. Om vi ombytter noen få uttrykk med moderne gloser, så passer teksten helt på det vi nu oplever. De døde ligger over alt og midt iblandt alle de avguder som enhver dyrker. —

Mange mennesker anstrenger sig for å avverge det onde, for å forsvare Guds hellige Kirke og dens troende. Men hvor mange er gått trett, blitt sløve og likegyldige? Hvor mange har enddog forrådt Kristus og er gått over til hans fiender? Vi må derfor ikke undre oss når Gud fullfører sine straffedomme. —

Imidlertid må de troende holde sammen, forene sig til bøn og handling, til katolsk aksjon, især be med hverandre og for hverandre og ikke la i stikken sine medbrødre i andre lande, hvor de lider, forfølges og pines. Den hellige Fader og biskopene oppfordrer de troende, såvel de forfulgte som de andre til bøn og utholdenhet. Vi også må være med. Og kan vi ikke gjøre noe annet og mere, så kan vi i det minnste be med dem og for dem, be om at lidelseskalken må gå forbi dem og oss, om det er mulig, og straffedommene mildnes, men i alle tilfeller gavne både dem som rammes og dem som blir skånet.

De som er medlemmer av «Kristi Fredsverk», opmuntres herved til alltid å be i denne ånd, som er Kristi ånd. Det er denne ånd der forbinner oss med hverandre som den forbinner oss med vår Herre selv, det er den der gjør vår bønneaksjon til en fellesbøn for hverandre gjensidig, for de forfulgte medbrødre i de andre lande, for Kristi Kirke og — for selve våre fiender.

Vi ønsker at alle må slutte sig til oss og melde sig inn som medlem av Kristi Fredsverk (St. Halvard, Sylling) for å ta del i vår bønneaksjon, som må bli et korstog av alle troende mot de gudløse for Guds rike. De forfulgte kristne roper om hjelp. La oss ile dem til hjelp!

Det er allerede to prester som har påtatt sig å

ofre en hl.messe hver måned i Fredsverkets intensjon. Vi tør håpe at flere vil følge dette skjønne eksempel. Messen er jo den mektigste bønn. Og mange ofrer den hl. komunion i den samme mening. Gud belønner og velsigner alle for alt hvad de gjør, for alle deres gode verker, også hine får sin lønn og velsignelse som yder gaver og bidrag til Kristi Fredskirke, der skal bygges. Alle disse gode gjerninger er bønner som veier mere hos Gud enn ord. De hører med til den katolske aksjon og er det virksomste element i Kristi Fredsverks samfundsopbyggende socialarbeide. Til Kristi Fredskirke så vel som til Kristi Fredsverks øvrige sociale virke mottar vi gjerne gaver og bidrag, selv de minste, med taknemmelighet. Vil det lykkes oss å bygge en Fredskirke, den første i Norge til Kristi, vår Fredsfyrstes ære? Hvem vil hjelpe?

Kristi Fredsverk
C. Riesterer.

Nicolaus Stenos gilde.

Som det vil erindres blev det ivår utsendt en oppfordring til å danne en nordisk sammenslutning av katolske læger — i likhet med de selskaper som finnes i andre land med det formål å fremme medlemmenes religiøse liv og støtte det videnskapelige samarbeid til gagn for Kirke og samfund. Disse foreninger bærer ofte navn etter lægen og evangelisten Lukas eller etter de to martyrlæger Kosmas og Damian, som blev henrettet under de diokletanske kristenforfølgelser.

Efter hvad «Nord. Ugebl.» kan meddele er der nu stiftet det danske lægegilde som bærer Niels Steensens navn. Den 15. juli avholdes det konstituerende møte i biskopens residens i København. Møtet blev samtidig betraktet som gildets første generalforsamling og man vedtok som dets hovedformål å hjelpe de katolske læger til å følge med i Kirkens lære og fortolkninger av medicinske og moralske spørsmål. Biskopen er gildets protektor og vil utnevne en prest til å være dets åndelige veileder. Overlæge dr. Schwensen er valgt til formann og læge O. Wanscher til sekretær.

Vår feriekoloni.

M. K.	kr.	50,00
D. G.	»	5,00
Fra Aftenpostens innsamling	»	500,00

kr. 555,00

Tidligere innkommet » 1335,00

Ialt kr. 1890,50

Fra overhyrdenes møte i Nord-Norge.

Deres høiværdigheter biskop dr. Mangers og den apostoliske prefekt i Molde P. Witte har i sommer vært på reise i Nord-Norge. De har bl.a. besøkt Storfjord gård i Lofoten hvorfra reisen fortsattes nordover i selskap med prefekten i Nord-Norges kirkedistrikt, P. Johs. Starke. Alle menigheter her oppe har hatt den glede å hilse på de høie herrer, som har være fulgt av det beste sommervær vi overhode kunde ønske dem. Først var herrene på gjennomreise her i Tromsø til Hammerfest, vår- og vel hele verdens nordligste katolske sognekirke ligger jo her i verdens nordligste by. Derefter kom overhyrdene til oss igjen, og søndag 18. juli leste biskop Mangers messen i Vår Frue Kirke, til stor glede for menigheten. Fra alteret talte hs. høiværdighet til oss: Vi er alle eslet til kunstnere, sa biskopen. Vi har alle fått i gave et kostelig materiale — vårt liv. Og under vår pilgrimsferd på jorden er vi uophørlig i ferd med å male eller modellere det billede vi engang skal høste belønning for. Det står til oss hva d det blir av dette billede. Men bare ett er det fullkomne å modellere eller male etter, nemlig Ham, som gav oss muligheten for i hvert meiselslag, hvert penselstrøk å føre l i v e t inn i vårt billede, slik at det vi engang skal høste løn for, ikke bare er en likhet, men den levende likhet, med Gud.

Biskopens ord kom fra hjertet og gikk til hjertet på alle dem som tross ferier var møtt frem for å overvære prelatmessene. Vår vakre kirke var smykket i gult og hvitt som sig hør og bør på en slik festdag, og det var en fest! På menighetens vegne takket P. Kunz biskoppen og Prefekt Witte for deres besøk som er en begivenhet for oss i det høie nord. Etter høimessen hilste herrene hjertelig på hver enkelt som var møtt frem i skolegården, og overhyrdenes vinnende og likefremme vesen beredte oss enda flere gleder. Så var det frokost i prestegården, som P. Kunz i sognepresten, P. Rüsches fravær hadde smykket for anledningen. Etterpå besøkes Museet, som også har en rikholdig avdeling av gammel kirkekunst fra våre nordlige breddegrader: Så var herrene St. Elisabethsøstrenes gjester — og der blev de sikkert ikke ille bevertet! Alle-rede samme aften måtte reisen fortsettes sydover, men vi ønsker, vi håper, vi tror at det ikke varer så altfor lenge før festen kan gjentas!

Sammen med våre høie geistlige gjester reiste også maleren, Baron von Handel-Mazetti, en slektning av den kjente forfatterinnen, grevinne v. Handel-Mazetti, «den østerrikske Sigrud Undset». Baronen har i Storfjord Kapel malt vidunderlige bilder over hovedalteret og sidealterene sammenhengende, Frelseren svevende på korset, og med motiver fra Storfjord i bakgrunnen. Fra Tromsø reiste kunstneren til Lyngseidet for å ta de berømte Lyngsfjellene i nærmere øiesyn. At han også er

en kunstner med kameraet viste en hel rekke praktfulle fotografier fra Storfjord med omegn. Velkommen. **KK.**

Herhjemme.

Oslo. St. Halvards menighet hadde søndag den 27/7 en vellykket tur til Sylling. De fleste av deltagerne overvar den hl. messe kl. 8 — hvorefter man plaserte sig i solskinnsbussen som allerede ventet i Urtegt.

Vår kjære Sogneprest Pater Notenbom var desverre på grund av bortreise forhindret i å være med, men vi hadde vår alltid glade, Pater Boers, Broder Martin og tre Elisabethsøstre med.

Deltagernes antall var 40 plus noen barn — og så gikk det avsted i strålende vær og med godt humør.

Ved Skaret var der et lite opphold for å nyte den herlige utsikt kl. 11 kom vi frem til Sylling hvor vi blev møtt av fru Serum og alle barna med et festlig «hurra». Kaffe-bordet stod ferdig dekket i det frie og det smakte fortrinlig. Kl. 11 gik vi samlet til høimesse i den pene lille kirken som blev fyllt til trengsel. Messen lestes av en svensk prest, som ferierte på Sylling og prekenen blev holdt av den avholdte alltid unge pastor Riesterer. — Etter messen hadde vi den glede å hilse på pastor Riesterer, to svenske prester og moder Marie Magdalena som ønsket oss alle velkommen, derefter drog vi tilbake til feriekolonien.

Kl. 1/2 spiste vi middag, apetitten var ikke liten — men maten også så udmerket tilberedt av feriekolonien flinke kokk med assistanse av fru Serum og fru Louise Olsen og hennes datter som ferierer i Sylling. Ved middagen holdt hr. Ruyter og hr. Tangstad taler som begge blev mottatt med stor applaus. Forresten må vi takke feriekolonien leder herr Ruyter for hans imøtekommenhet ved å stille oss kolonien lokale til disposisjon.

Eftermiddagen gikk hurtig med forskjellig lek — fotballspill og badning — selv det uventede regnskur forstyrret ikke vår glede. Kl. 1/9 gikk turen hjemover igjen gjennom Lierdalen med sang og godt humør — alle fornøyd med den vellykkede dag — og kl. 10 var vi i Urtegt igjen.

Denne strålende tur, må vi først og fremst takke herr Tangstad for som sammen med noen damer av menigheten var leder for det hele. Deltagerne vil ikke så lett glemme den skjønne tur.. **M. L.**

— og derute

Warschau. En opsiktsvekkende bok med titlen «Wedorowka Dusz», d.v.s.: «sjelevandring» er utkommet. Den er skrevet av den kjente professor ved Gregorianske Universitet pater Paul Sewck, S. J. som hovedsagelig beskjeftiger sig med studiet av okkulte psykologiske problemer. I første delen av boken forklarer forfatteren med inngående sakkyndighet sjelevandringsteorien og dens utspring i de buddistiske hinduers mentalitet, som i sin erkjennelse aldri går ut fra virkelige foreteelser, men bygger på en logisk-mulig ide selv om denne er helt uavvendelig til praktisk bruk. I annen del av det omfattende verk analyserer prof. Sewck sjelevandringsteorien i lys av filosofihistorien og kommer til det resultat at den legemlige og sjelelige identitet kun eksisterer een gang i jordisk skikkelse. I tredje del utdypes den psykologiske side. I videnskapelige kretser er boken blitt mottatt som et verdifullt bidrag til den moderne psykologi og som et utmerket hjelpemiddel til å bekjempe teorien om sjelevandringen — reinkarnasjonen — da denne i visse europeiske kretser har funnet en gunstig mottagelse og har bidradd sitt til å fjerne menneskene fra kristendommens uforfalskede lære.